

LOVIISAN ELÄKKEENSAAJIEN SOKKOMATKA

6.6.2018

Kesäinen aamu-aikainen herätys-tänään on sokkomatka-minnehän mennään?? se oli 35 eläkkeensaajan ensimmäinen ajatus. Olin antanut ohjeen että pitää syödä aamupuuro että jaksaa, koko päivä ollaan reissussa.

Tidstrandin tallille ajoin ja arvuuttelin kuka kuljettajana? Ruotsalaisen Jarihan siellä odotteli. Valkosta lähdimme klo 6.50, kiersimme normaalin bussireitin ja keräsimme porukan. Kaikki 35 ilmoittautunutta olivat heränneet. Turistipysäkiltä starttasimme klo 7.15 ja kohti länttä lähdettiin. Ajettiin ja ajettiin - oli suoraa tietä ja pitkiä tunneleita, mitähän mielessä liikkui? Mihinkähän oikein ollaan menossa? Brunbergin tryffeliä suuhun, että saatiin energiaa...

Oli sovittu tapaamisaika opas Minnan kanssa, mutta minusta alkoi tuntua, että Tidstrandilta saatu ajoaika ei oikein stemmannut... Piti soittaa muutama puhelu Minnan kanssa, että saatiin asiat ajantasalle ja hyvin kaikki hoitui.

Suoralta tieltä sitten käännyttiin yhdelle rampille ja sieltä poimimme Saarisen Minnan -oppaamme ja matkanjohtajan loppupäiväksi. Otimme hänet vastaan laulamalla onnittelulaulun, koska hänellä oli syntymäpäivä. Olimme tulleet Raison, ja hän kertoi matkan varren nähtävyyksistä. Tulimme Rymättylän ja hän arveli meidän olevan jo nälkäisiä ja vei meidät ravintola Pohjakulmaan, joka oli aikaisemmin ollut kyläkoulu. Paikka oli viihtyisä ja ruoka, saaristolaispöytä, oli tosi maistavaa. Ennen oli sanonta että syökää niin että napa rutisee ... ja niin me tehtiinkin. Rymättylän uudet perunatkin olivat jo myynnissä ja monen kassiin sellaisia joutui tai talon maukasta leipää.

Matka tuntemattomaan jatkui...olimmehan Naantalissa... Parinkymmen minuutin kuluttua tulimme parkkipaikalle, jossa selvisi, että olimme tulleet Kultarantaan, jossa tasavallan presidentin kesäasunto sijaitsi, siellä oppaamme toimi Mirja Kujala. Hän kertoi puiston ja ”linnan”historiaa. Upea puisto istutuksineen ja patsaineen. Puiston työntekijät olivat kiireisiä istuttaessaan viimeisiä keltaisia kukkasia - huomenna presidentti tulee - he sanoivat. Itse ”linnan”pihalle emme päässeet ,mutta oli hienoa nähdä se komea puisto ja Naantalin aurinkokin paistoi täydellä teholla, mutta tuuli oli aikamoinen.

Matka jatkui Mirja oppaan opastuksella Maskuun, Askaisten 1600-luvulla rakennettuun kirkkoon. Kirkon vieressä on v. 2007 avattu Ritaripuisto, joka on perustettu Mannerheiminristin ritarien sekä suomalaisten sotaveteraanien kunniaksi. Jokaisella 191:llä Mannerheiminristin saaneella on puistossa oma muistokivensä ja puiston keskellä ritarinristin muotoon hakattu muistokivi. Puisto sijaitsi Mannerheimin syntymäkodin Louhisaaren kartanon läheisyydessä. Kartanoon me seuraavaksi olimmekin matkalla. Tie oli kapea ja yhtäkkiä tuli 90 asteen mutka, mutta

taitavasti Jari-kuljettaja siitä suoriutui. Marsalkka Mannerheimin syntymäkoti Louhisaari on upea nähtävyys. Tänäpäivänä se on valtion omistama ja toimii hienona museona, kummituskin siellä kuulemma on, niin kuin kaikissa vanhoissa kartanoissa, mutta ei tainnut meistä kukaan sitä havaita? Suomessa on vain kaksi samantyyppistä kartanoa ja toinen niistä sijaitsee meillä Loviisassa, Sarvilahden kartano.

Nyhdän olikin jo iltapäiväkahvin aika ja ne nautimme kartanon kahvilassa maukkaan raparperipiiraan ja vaniljasoosin kera. Nyt olimme valmiit aloittamaan kotimatkan. Minna oppaan jätimme suurten kiitosten kera samaiselle rampille mistä hänet aamupäivällä kyytiin nappasimme.

Päivä oli tosi antoisa ja mukava, eikä oltu yhtään tai ainakaan kovin väsyneitä kun tulimme Loviisaan n. klo20 n maissa .Kaikki sujui hyvin ammattitaitoisten oppaiden ja kuljettajan ansiosta.

Uutta matkaa jo heti haluttiin, ja mukavan porukan kanssa on kiva reissata.

Kirj. Anja matkavastaava

